

Audiocafé

Úplně na úvod bych chtěla zmínit, že jsem byla mile překvapená výběrem dokumentů. Všechny se mnou rezonovaly, i když mnohdy zpracovávaly témata, nad kterými jsem do té doby vůbec neuvažovala.

Před poslechem Americké hry jsem přemýšlela nad tím, jestli mě tento dokument zaujme, protože s tímto sportem nemám žádnou zkušenost. Dokument byl však zpracován poutavě, poslech mě bavil a po debatě jsem si řekla, že je škoda, že jsme nemohli slyšet autorovu původní verzi. Autorovi je toto téma blízké a myslím si, že i díky tomu je dokument tak povedený, protože zpracovával něco jemu známé. Výpovědi respondentů byly zajímavé, posouvaly děj a přibližovaly nám, jak to v tomto sportu na profesionální úrovni chodí.

Jeden z dokumentů, který mě nejvíc oslovil, byl od Adély Komrzý. Dokument „Čí jsem?“ pracoval s nejniternějšími strachy a obavami respondentů a velmi autenticky posluchači představil tematiku adopcí. Respondenti se autorce dokumentu otevřeli, což určitě nebylo jednoduché, a díky tomu se nám představovaly jednotlivé příběhy a osudy rodin. Autorka dokumentu podle mě zvolila vhodnou formu, aby toto křehké téma uchopila a předala příběhy posluchačům.

Ráda bych zmínila také dokument s názvem „Slaměné vdovy: Žena vězně“, který se mi ze všech dokumentů líbil asi nejvíce. Líbilo se mi, jak autorka dokumentu Dagmar Misařová procházela společně s Lucií místy, která souvisela s dobou, kdy byl její muž ve vazbě. Myslím si, že díky tomuto pro paní Lucii vzpomínky více ožily a dokument byl o to více autentický. Velmi se mě dotkla osobnost paní Lucie, její síla, osud a samota, kterou prožívala. Ten dokument byl pro mě zároveň velmi motivující v tom, jak silná dokáže žena být, a přitom se nenechat životem zlomit. Jak řekla paní Dagmar, paní Lucie má/měla tah na branku. Dokument jsem poslouchala jedním dechem a dokázala bych jej poslouchat dvakrát tak déle. Věřím, že najít paní Lucii muselo zabrat dost času, ale myslím si, že díky její osobnosti je tento dokument tak silný.

Jako poslední dokument, který byl pro mě jeden z nejsilnějších a nejlépe zpracovaných, byl dokument od Kateřiny Kubalové s názvem „Lenka. Tak trochu jiná sestra“. Podle mě autorka zpracovala téma, o kterém se v naší společnosti vůbec nemluví, mě samotnou nikdy nenapadlo o tom uvažovat. Myslím si, že díky tomu, že autorka nahrávala dokument na jí velmi blízké téma, s lidmi, které zná, vyznívá dokument velmi autenticky a přirozeně. Mě osobně by zajímalo, jak se nyní Lenka má, jestli bydlí sama, zda uzavřela sňatek. Pokud by autorka chtěla

po nějaké době vytvořit pokračování tohoto dokumentu, tak já osobně bych sis jej rozhodně poslechla.